

KATEE ROBERT

RADIANT SIN

BÜNÖS
SZERELEM

**Ő A TITKOK ŐRZŐJE, SAJÁT BIRODALMÁNAK URA...
ÉS AZ EGYETLEN FÉRFI,
AKINEK KÉPTELEN VAGYOK ELLENÁLLNI.**

Egy bukott és kegyvesztett család leszármazottjaként Kasszandra Gataki a saját bőrén tapasztalta meg, milyen következményekkel jár az, ha valaki megbízik az arrogáns Tizenhármakban. De amikor az őrijtően vonzó és végtelenül kedves Apollón arra kéri, hogy játssza el a partnere szerepét egy egyhetes partin, amelyet az olümposzi hatalmi viszály egyik veszélyes, újonnan érkezett szereplője szervez... ha vonakodva is, de Kasszandra igent mond.

Egyetlen feltételt szab: miután a küldetésük véget ér, és Apollón teljesíti a feladatát, akkor ő és a húga elköltözhetnek a városból. Végérvényesen.

Apollón, aki a hírszerzők főnöke az Olümposzon, sikeresen őrzi pozícióját a hatalmi hierarchia csúcsán. Ellentétben a város többi lakójával, a férfi maximálisan megbízik Kasszandrában. És miközben a partin eljátsszák, hogy ők ketten egy szerelmespár, valódi, perzselő szenvedély ébred bennük egymás iránt. Nagyon is valós fenyegetés leselkedik azonban rájuk, amely nemcsak kettejüket, hanem magát az Olümposzt is fenyegeti.

**Apollón és Kasszandra kapcsolatának perzselően forró,
modern meséje.**

KATEE ROBERT

a The New York Times és a USA Today sikerlistás szerzőjeként az igazán pikáns romantikus regényeivel vált ismertté. Könyvei az Entertainment Weekly szerint „elmondhatatlanul érzékiek”, és már több mint egymillió példányban keltek el. Jelenleg az Egyesült Államok északnyugati partvidékén él férjével, gyermekeivel, egy macskával, aki kutyának gondolja magát, és két dán doggal, akik azonban abban a tudatban élnek, hogy ölebek.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kateerobert.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Elképesztően ötletes és fordulatokban gazdag regény vörösen izzó szenvedéllyel fűszerezve. Kasszandra és Apollón története letehetetlen!”

AMAZON

„Már akkor is megborzonek, ha csak Apollón és Kasszandra beszélgetéseire gondolok. És ott vannak még a szenvedélyes jeleneteik. Egyszerűen LEÍRHATATLAN.”

THE NERD DAILY

„Ez a rendkívül pörgős, romantikus történet egészen az elejétől a végéig izgalomban tartja az olvasót. A lehegrelő főszereplők biztosan a műfaj rajongóinak kedvenceivé válnak. Ez a sorozat függőséget okoz a lángoló szenvedélyek által fűtött történeteivel.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Újabb nagyszerű könyv született a Dark Olympus-sorozatban. Tökéletesen megírt munkahelyi románc némi görög mitológiai csavarral. A háttérben kibontakozó intrika még izgalmasabbá tette a történetet, miközben a két főszereplő egyre közelebb került egymáshoz. Apollón igazi domináns szerető... Ez a sorozat csak egyre jobb és jobb lesz!”

GOODREADS

„Először is – imádtam Kasszandrát, és én is beleszerettem Apollónba. A szerelmük igaznak érődik, és a karakterfejlődésük is magával ragadó. Öröm volt olvasni. Katee Robert elképesztő érzékiséggel írja meg a pikáns jeleneteket, semmihez sem fogható. Alig várom a következő részt!”

STORYGRAPH

PASSION
VALOGATÁS

KATEE ROBERT

RADIANT
SIN
BÜNÖS
SZERELEM

— részlet —

KASSZANDRA

KI NEM ÁLLHATOM A PARTIZÁST, AZ OLÜMPOSZT ÉS A politikát... de nem feltétlenül ebben a sorrendben.

Jobb napokon a hárómból kettőt is sikerül elkerülnöm, de a mai nap másmilyennek ígérkezik.

Még reggel kezdődött azzal, hogy véletlenül ráloccsantottam a kávémat Apollón ingére. Ez egy zöldfülű kezdőre valló ügyetlenség, ami miatt talán még ki is rúghatnának, ha a főnököm történetesen nem *Apollón* lenne. Ő csak megnyugtatni igyekezett egy halvány mosollyal, jelezve, hogy az ő hibája, pedig egyértelmű, hogy én tehetek róla. Aztán átöltözött a tartalék öltönyébe, amelyet itt tartott az irodájában.

Kiabálnia kellett volna velem.

Már öt éve dolgozom neki, és még ennyi idő sem bizonyult elégnek ahhoz, hogy ne várjam, hogy leteremt ezért. Apollón sem tökéletes – elvégre egyike a Tizenhármaknak, akik az Olümposz urai, és közöttük egyetlen szent sem akad –, mégis ő a legjobb abban a csapatban. Sohasem élt vissza a hatalmával, egyetlen alkalommal sem használta fel a főnöki pozícióját ürügyként arra, hogy kicsinyes módon zsarnokoskodjon felettem, és

egyszer sem emelte fel a hangját, noha időről időre elkövetek valamilyen hibát.

Ez azonban valamilyen szinten őrjítő.

Hátrasímitom a hajam, és utálok az érzést, ahogyan az izzadság végigfolyik a hátamon, miközben végiglépdelek az utolsó lépcsőfokokon. Valami gond van a Dodona-torony liftjével, amely érthetetlen okokból csak félútig közlekedik felfelé. Lepillantok a kezemben tartott dossziéra. Egyszerűen csak ott *kellett volna* hagynom a helyén, amikor felfedeztem, hogy Apollón ottfelejtette az íróasztalon, amikor kisietett az ajtón, hogy találkozzon Zeusszal. Elvégre felnőtt ember, aki képes viselni a tettei következményeit.

De... Apollón nem kiabált velem.

Azok közül, akik ismernek engem, senki sem nevezne érző szívűnek – sokkal inkább egy érzéketlen nőszemélynek –, így semmi okom nem volt rá, hogy taxit fogjak, azzal elbumlizzak Felsőváros szívébe, az épületben az emeletek feléig felmenjek a lifttel, majd gyalogosan megmászom a még hátralévő harminc emeletet.

Egy legalább húszcentis magas sarkú cipellőben.

Valami nincs rendjén velem. Ez egészen biztos. Még az is lehet, hogy lázas vagyok.

A homlokomra tapasztom a kézfejemet, de aztán teljesen idiótának érzem magam, mert *persze*, hogy túlhevültem. Több testmozgást végeztem az imént, mint amennyit szoktam, kivéve azt az esetet, ha az életemért kell futnom. És még akkor is inkább a közelharcot választanám az üldözőmmel, mint hogy felvegyem a nyúlcipőt.

A milliomodik alkalommal is elátkozom magam, miközben kilököm a lépcsőház ajtaját, és kilépek a folyosóra, ahol Zeusz irodája található. Aztán megpillantom a tükörképemet a lift melletti hatalmas tükörben.

– Jaj, ne!

Vörös hajkoronám teljesen lelapult, és *izzadságfolt* sötétlik a mellem alatt, ami azt jelenti, hogy nyilván a hátamon is megizzadtam. A szó szoros értelmében szakad rólam a víz. Ösztönösen törölgetem a homlokomat a kézfejemmel, amit rögtön meg is bánok, mert összekenem a blúzomat az alapozómmal. A sminkem most már biztosan leolvadt az arcomról. Úgy nézek ki, mint akit elkapott egy felhőszakadás, csak hogy a sminkemet nem az eső, hanem az izzadság teszi tönkre, és az arcom olyan piros, mint a paradicsom.

– A francba is! Nem lehet ennyire égető szüksége arra az aktára.

A lift felé fordulok... és aztán eszembe jut, hogy a meneküléshez tizenöt emeletnyit kell lefelé mennem vissza a lépcsőn. Már a gondolatára is megremegnek a combjaim. Vagy talán attól, hogy felgyalogoltam idáig.

Munkahelyi balesetnek számít vajon, ha leesek a lépcsőn egy olyan ügy intézése közben, amire nem is kaptam konkrétan megbízást? Apollón valószínűleg kitalálna valamit, hogy ön magát hibáztathassa a történetekért és kifizethesse az orvosi kezelésem költségeit, de ha komolyabban megsérülök, akkor elesek a fizetésemtől, ami pedig azt jelenti, hogy nem jut pénz a húgom könyveire, tanszereire és minden másra, amire csak szüksége lehet az egyetemem. Nem kockáztathatom meg, hogy bármilyen baleset érjen, még akkor sem, ha megalázva érzem magam.

– Kasszandra?

Ismét korholom magam, és megfordulok, hogy szembenézzek a gyönyörű, fehér bőrű nővel, aki közeledik felém a folyosón. Most Árész a neve, azaz ezt a titulust viseli, de régebben Helené Kasziosz volt a neve. Nem

állítanám, hogy mi ketten barátnők vagyunk, de néhány-szor részt vettem már olyan bulikon, amelyeket ő szerve-zett, még mielőtt bekerült a Tizenhármak társaságába. Mindig is kicsit olyan érzésem volt, mintha az állatokat figyelném az állatkertben, miközben az egyik fal tövébe húzódva szemtanúja lehettem annak, ahogyan az Olüm-posz örökletes címekeket viselő családjaiknak befolyásos tagjai viszonyulnak egymáshoz. Sokat tanultam ezekből az emberi játszmákból, miközben én kiszorultam a pá-lya szélére. Már-már eleget tanultam ebből ahhoz, hogy megvédjem magam és a húgomat a körülöttünk köröző farkasoktól.

Helené azonban nem is olyan rossz ember, ha őszinte akarok lenni. Sohasem választja a kegyetlenkedést, ha a kedvesség is hozzásegíti a céljai eléréséhez, és mostan-ra a tökélyre fejlesztette elegáns megjelenését, ami miatt mindenki úgy gondolja róla, hogy egy üresfejű nősze-mély, de én mindig is úgy értelmeztem, hogy ez az imázs inkább egyfajta figyelmeztetés, hogy senki se merészked-jen túlságosan közel hozzá. Senki sem szörfözget olyan ügyesen a politikai áramlatok hullámain, mint éppen ő, ha történetesen úgy alakul, hogy nem érzi okosabbnak magát a jelenlévők többségénél.

De ez még azelőtt volt, hogy felvette Árész címét. Most már semmiben sem lehetek biztos, ha róla van szó. Nem egy szinten mozgunk ugyanis – olyan nők vagyunk, akik örökölt címekeket viselő családokból szár-maznak, csak hogy az én famíliám kegyvesztett lett, az övé pedig történetesen uralkodó pozícióba került az Olümposzon.

Helené most már egy közülük, én pedig még mindig csak én vagyok.

– Helené. Vagy inkább Árész.

Igyekszem nyugodt hangot megütni, de így is élesebben mondom ki a nevét a kelleténél.

– Tulajdonképpen mit keresel itt?

– Találkozóm van a drágalátos bátyámmal.

Megvonja a vállát. Ugyanolyan karcsú testalkatú, mint az édesanyja volt, bár a fekete köpenyruha szabadon hagyja a karját, így egyértelműen látszik, milyen izmos. Hűvösnek, profinak és érinthetetlennek tűnik, világosbarna haját tökéletes frizurába fésülve viseli.

Valahogy mocskosnak érzem magam most, miközben mellette állok. Már több mint egy évtizede, hogy nem akarok mindenáron vékony lenni – szeretem a gömbölydedségemet, pusztán daczból mindazokkal szemben, akik úgy viselkednek velem, mintha egy „előtte” fénykép modellje lennék, de nehéz megállni, hogy ne hasonlítsam össze magunkat most, amikor közvetlenül mellette állok.

Kíméletlenül elfojtom magamban a késztetést, hogy megmozduljak azért, hogy láthatatlanná válhassak. Nem lehet meg nem történtté tenni azt, hogy ilyen rendezetlen külsővel jelentem meg itt, és ha mégis megpróbálnám korrigálni, azzal csak elárulnám, milyen rosszul érzem magam most a bőrömben. Felemelem az államot, és inkább arra koncentrálok, hogy nyugalmat sugározzon az arckifejezésem.

– Értem.

Hosszasan néz rám.

– Apollón most ott van nála. Gondolom, ő nem tudott róla, hogy idejössz, különben várt volna téged.

Nem látom a kiutat ebből a helyzetből. Itt vagyok. Most már nincs más választásom, mint végigcsinálni. Pajzsként tartom magam elé a dossziét kettőnk közé.

– Ezt ott felejtette.

– Ah!

Visszapillant a folyosóra.

– Nos, akkor lekísérlek.

– Erre igazán semmi szükség.

– De igen.

Sarkon fordul, és ugyanabba az irányba néz, mint én.

– Most, hogy a helyzet kissé bizonytalan, a biztonságiakat mozgósították. Őszintén szólva, fel sem foghatom, hogyan juthattál fel ideig. Az embereim állítólag lezárták a felsőbb szinteket.

Így már érthető, miért nem működik a lift, és az is, hogy odalent az a fickó miért viselkedett ilyen bunkó módon. Megvonom a vállamat.

– Meggyőző vagyok.

– Inkább ijesztő.

Nevet, mégpedig olyan könnyed hangon, hogy megdobban a szívem az irigységtől. Nem mintha vágnék arra, amije Árésznek van – a címet, a hatalmat, a felelősséget értve ezalatt –, de biztos jó dolog lehet ilyen könnyedén mozogni ebben a világban, abban a biztos tudatban, hogy minden az ő akaratának megfelelően alakul.

Nem vagyok annyira naiv, hogy azt higgyem, neki minden olyan könnyen megy, mint amilyennek látszik, de nekem is csupa küzdelem volt az életem utóbbi tíz éve. Ha az emberek rám néznek, nem feltételezik automatikusan, hogy ártatlan vagyok. A szüleim viselt dolgai miatt rám veti az árnyékát a szégyen, még ha nem is szolgáltam rá erre. No, nem mintha számítana.

Nagy ívben teszek rá, hogy mit gondolnak rólam ezek a páváskodó emberek.

Még Árészt véleményére sem adok.

– Az embereitek speciális kiképzésben részesültek – vágom rá. – Ha még engem sem tudtak lekapcsolni, akkor csak annyit mondhatok, hogy ez már a te problémád.

- Abszolút. – Olyan átkozottul könnyen beleegyezik.
– Egyébként Orpheusz továbbra is zaklat téged?

Apollón bátyja nevének említésére önkéntelenül is ráncolom a homlokomat. Mi köze van Orpheusznak bármihez is? Több lépést is megteszek, mire kezdem kikapálni, mire gondol. Arra a partira céloz, amelyen Orpheusz egy arrogáns kis pöcsként viselkedett velem, de már több hónap is eltelt azóta. Őszintén szólva, az is meglep, hogy egyáltalán emlékszik még erre az incidensre.

- Elboldogulok vele.

Lehet, hogy Orpheusz magasabb termetű nálam, mégis valahogy törekeny testalkatú. Úgy érzem, akár egyetlen ujjam megmozdításával is összetörhetném.

- Ha ennyire biztos vagy a dolгодban... Tudom, hogy kényes téma, hiszen mégiscsak ő Apollón öccse...

Önkéntelenül felfortyanok.

- Apollón többé-kevésbé mossa kezeit, ha Orpheusz dolgairól van szó. – Már amennyire Apollón moshatja a kezeit, ha valamelyik családtagjáról van szó. Ami a valóságban annyit jelent, hogy többé már nem hajlandó elsimítani Orpheusz viselt dolgait, és elvágja őt az apánázásától. Az édesanyjuk túlságosan is elkényezteti az ő kicsi fiát, és Apollón segítsége nélkül aligha juthattak volna el idáig. Ha ő nem az lenne, aki. – Ha majd kikapálódik, Orpheusz eljátszhatja a tékozló fiú szerepét, és megkapja azt a figyelmet, amelytől most megfosztják. Akad fontosabb dolga is, minthogy egy olyan nő után kajtasson, aki a háta közepére se kívánja őt.

- Ha ez a helyzet mégis megváltozna, hívj csak fel engem egészen nyugodtan!

– Persze, úgy lesz – lódítottam. Okosabb vagyok annál, mint hogy bárkiben is megbízzak itt, ebben az istenverte városban. Ha eljön az ideje, Árész úgyis előbbre

helyezi önmagát és az érdekeit, mint hogy segítsen valakinek. Mást várni tőle olyan lenne, mintha abban reménykednénk, hogy egy hal egyszer csak szárnyakat növeszt és tovarepül. – Rendben, majd felhívlak.

– Nem, nem fogsz. – Árész elmosolyodik. – De az ajánlatom továbbra is áll. Nos, itt is vagyunk.

Megtorpan egy nagy, sötét ajtó előtt, amelyen Zeusz aranyozott névtáblája csillog. A jelenlegi Zeusz nem más, mint Árész testvére. Az előző pedig az édesapja volt. Ami engem illet, inkább többől lerágnám a saját karomat, minthogy bármi közöm legyen bármelyik férfihoz, aki viselte ezt a címet, mióta csak élek. De most mégis itt vagyok. Már túlságosan késő visszamennem.

Igyekszem nem visszatartani a lélegzetemet – most, miközben Árész rajtam tartja a szemét –, és bekopogtatok.

Maga Apollón az, aki kinyitja az ajtót, és gondolatban ösztönösen is megemberelem magam, ez alkalommal egy teljesen más, új okból.

Rühellek Apollónra nézni. Túlságosan is tökéletes: svéd édesapja és koreai manöken édesanyja génjeit egyaránt megörökölte. Magas termet, széles vállak, tökéletesen fodrászott fekete haj, és kedves tekintetű, sötét szempár. Ez utóbbi, a pillantása az, ami mindig úgy ér, mintha egy ütés érné a mellkasomat.

Már rég nem lenne szabad így reagálnom rá.

Mivel az ügyvezető asszisztense vagyok, én is az egész Olümposzt átszövő, sőt, annak határain is túl terjedő információs hálózatban dolgozom. Összeállítom számára a különböző forrásokból származó jelentéseket, kiegészítve a saját gondolataimmal, mielőtt átadom neki. Ez a munka kihívást jelent számomra, és kifejezetten élvezem elvégezni.

Nem mintha ezt valaha is bevallanám bárkinek.

De bármennyire is szeretem, amit csinálok, ez a vonzalom kezd túl sok lenni nekem.

Inkább végeznék olyan irodai munkát, amit utálok, mint hogy... érzelmeket tápláljak magamban... a főnököm iránt. Még akkor is, ha ezek az érzések történetesen annyira egyszerűek, mint a kéjvágy. Ez bonyolulttá teszi a helyzetet.

Tisztában vagyok vele, mi történik azokkal, akik belegabalyodnak a Tizenhármak valamelyik tagjába.

Az életükkel fizetnek ezért.

Odadobom elé a mappát.

– Erről megfedekeztlél. – A hangom túlságosan éles, a kelleténél keményebb. Nem kérte tőlem, hogy hozzam utána az ottfelejtett dossziét, úgyhogy zavarban is vagyok, és elhamarkodottan csattantam fel. – Nem vagyok a mindenese, sem pedig a futárod, és most ezzel letudtam az összes túlórát erre a hétre.

Apollón felvonja sötét szemöldökét.

– Ezzel sem kellett volna fáradnod, Kasszandra! Elboldogultam volna a dosszié nélkül is.

Minden kétséget kizáróan így van. Apollón valójában félelmetes képességekkel rendelkezik, és szinte tökéletesen emlékszik mindenre, amit valaha is elolvasott. A dosszié tartalmát gond nélkül felmondta volna, akár fejből is, ehhez nem kell a keze ügyében tartania. Valószínűleg csak a Zeusz iránti előzékenységből készítette össze az anyagot.

De ma reggel annyira kedves volt hozzám.

Tisztára *bolond* vagyok!

– Szívesen – mondom, és azzal sarkon fordulok. – Holnap találkozunk!

– Kasszandra!

Elengedem a fülem mellett, hogy utánam szólt, és továbbmegyek. Ha biztonsági okból nem engedik közlekedni a lifteket a tizenötödik emelet fölött, akkor fogadni mernék rá, hogy innen lefelé már járnak. Az a céljuk, hogy kívül tartsák az embereket, nem pedig bent az épületben. Miközben kifelé tartok, a lépcsőházban megállok szusszanni egyet, és fohászkodnom az istenekhez azért, hogy senkivel se fussak össze útközben. A büszkeségem ezt nem bírná elviselni.

– Kasszandra!

Apollón most még közelebb van hozzám, mint az imént volt. A fenébe is, tudhattam volna, hogy ezt nem fogja annyiban hagyni. Sóhajtok és megállok. Mindketőnknek méltóságán aluli, hogy Árész előtt kergessen végig a folyosón.

Apollón megáll mellettem, a hosszú lábainak köszönhetően könnyedén megtette ezt a távolságot. Hallgat egy ideig.

– Köszönöm, hogy elhoztad nekem! Ha várnál pár percet, hazaviszlek, épp most csomagolok össze.

Nagy a kísértés, hogy igent mondjak az ajánlatára. Elgyengülök, kis híján kiszalad alólam a lábam. Az évek során elég sokszor autóztam már együtt vele egyik találkozó helyszínéről a másikra. Pontosan tudom, mi ilyenkor a forgatókönyv. Apollón hátradől az ülésben, és meglazítja tökéletes fekete nyakkendőjét. Nem teljesen engedi ki, mégis lazábbra veszi. Épp eléggé ahhoz, hogy magára vonja a figyelmemet. Aztán előveszi a telefonját, és magamra hagy a gondolataimmal.

Apollón sohasem fecseg útközben, mint egyesek szokták. Nem tartozik a hallgatag típusúak közé, de nem is érzi szükségét annak, hogy értelmetlen fecsegéssel töltse ki a csend pillanatait. Ez az utazás kényelemben és

kellemesen telne el, mégsem vagyok képes igent mondani neki. Az egy dolog, hogy adódnak pillanatok a munkanapjaim során, amikor azt mondhatom magamnak, hogy az ilyesmi elkerülhetetlen. Na de munkaidő után?

Nem, szó sem lehet róla!

– Köszönöm, elboldogulok egyedül!

Apollón úgy fürkészi az arcomat, mintha látná rajtam, hogy most csak öncélúan önfejtősködöm, de ő az a fajta férfi, aki tiszteletben tartja mások határait, úgy-hogy csak bólint.

– Őrizd meg a fuvardíjról a számlát, és utólag megtérítem a költségedet!

Utálom, hogy teljesen elgyengülök egy ilyen egyszerű figyelmesség hatására, márpedig tőle mindig is ezt a bánásmódot kapom. Apollón tájékozottabb annál, mint hogy ne tudná, milyen szerény anyagiak között élek – elvégre abból áll a munkája, hogy mindig mindenről képben van –, és ismer is engem annyira, hogy tudja: nem fogadok el alamizsnát. Tőle nem. Ahogyan senkitől sem. Még akkor sem, ha ez nem is kimondottan jótékonyági gesztus, ezenkívül valamiféle feltételekhez van kötve.

Na de ha a cége elszámolhatja költségként a fuvardíjamat?

Ezt még a büszkeségem is elviseli.

– Rendben.

– Holnap találkozunk, Kasszandra!

A hangjából áradó melegség majdnem felráz, mielőtt erőnek erejével emlékeztetném magam rá, hogy ő mindig mindenkivel ilyen udvariasan szokott viselkedni. Időnként feszült is tud lenni, persze, de Apollón valóban megszívlelte a régi mondást, amely a legyekről és a mézről szól. Különösen érvényes ez, ha én is érintett vagyok.

Mintha pusztán a sármjával képes lenne megnyugtatni az idegeimet.

Nincs ebben semmiféle személyes indíttatás. Biztosan nem érdekből teszi.

Az már az én pechem, hogy az iránta érzett vonzalmam egyoldalú, de ez teljesen megfelel így nekem.

Csak idő kérdése, és egyszer s mindenkorra eltűnhetek ebből az átkozott városból. Ha valamire végképp nincs szükségem, az az, hogy belegabalyodjak a Tizenhármas egyik tagjába – egy *másik* tagjába –, még mielőtt sor kerülhetne erre.

APOLLÓN

VIASKODOM MAGAMMAL, HOGY NE BÁMULJAM KASZ-szandra méreates és tökéletes formájú fenekét, miközben végiglépdel a folyosón, egyre távolodva tőlem. Az sem könnyíti meg a helyzetemet, hogy kedveli a ceruzaszoknya és a magas sarkú cipő kombinációját, ami még jobban kiemeli nőies gömbölydedségét. Azt mégsem kérhetem tőle, hogy változtasson az öltözködési stílusán, csak azért, mert túlságosan kíváncsi vagyok rá. Ez egyes-egyedül az én problémám, és nem az övé. És mi van akkor, ha a kelletténél több hideg zuhanyt kellett vennem már az öt év alatt, amióta felvettem őt magam mellé asszisztensnek? Nos, ez nem nagy ár azért, hogy vágyakozva bámulhassam az alkalmazottamat.

És éppen ebben látom a probléma gyökerét.

Én magam vettem fel őt.

Nekem dolgozik.

Nem lenne helyes, ha értésére adnám, hogy érdeklődöm iránta. Ha eltekinthetnénk a munkaadó-munkavállaló viszony szokásos hatalmi dinamikájától, én akkor is a Tizenhármak egyik tagja vagyok, ami túlságosan is az én javamra billenti a mérleget. Ha elhívnám randira, és ő úgy érezné, hogy nem mondhat nemet...

Megrázom a fejem, és sarkon fordulok, hogy visszamenjek a folyosón. Ez nagyjából abban a pillanatban történik, amikor ráeszmélek, hogy milyen hosszú ideje bámulom már Kasszandrát az új Árész szeme láttára. Olyan ártatlan, tágra nyílt szemmel néz rám, amit egy pillanattig sem gondolok őszintének.

– Alaposan felvágták a nyelvét, nem igaz? – mondja Árész.

Bár *tudom*, hogy csak provokál Árész, képtelen vagyok megállni, hogy ne védjem meg Kasszandrát:

– Nem így lenne vele mindenki más is azok után, amin keresztülment? Az emberek, akik ebben a városban laknak, úgy bánnak vele, mintha őket is megmérgezné, ha túl közel kerülne hozzájuk.

Az a legrosszabb az egészben, hogy nem is tévednek teljesen, még ha nem is olyan okokból, mint azt mindenki más hiszi.

Tizenkét évvel ezelőtt Kasszandra családja az egyik legbefolyásosabb família volt a városban... de ez szinte egyik napról a másikra el is múlt. Ami a lakosság nagyobb részét illeti, a szülei tettek valamit, amivel felbosszantották az utolsó Zeuszt. Száműzetésre ítélték őket, de meghaltak egy autóbalesetben, mielőtt Zeusz végrehajtotta volna ezt a büntetést.

Az igazság azonban sokkal baljósabb. A szülei megpróbálták kihasználni egy ősi, barbár záradékot az Olümposz törvényeiben, és emiatt eltávolították őket.

A záradék kimondja, hogy ha valakinek sikerül meggyilkolnia a Tizenhármak egyik tagját – kivéve Zeusz, Hádész és Poszeidón örökölt címeit –, akkor az illető átveszi a címet. A történelmünk tele van fekete lyukakkal, ahol információnak kellene lennie, de legjobb tudomásom szerint ez a megváltoztathatatlan záradék azért került

bele, hogy megvédje a várost, ha a Tizenhármak közül valaki az észszerűség határain túlmenően korrupt lenne.

Nyilvánvaló okokból a záradék létezését szigorúan őrzött titokként kezelik. A Tizenhármak közül tízet gyakorlatilag célkeresztbe helyez, és teljes káoszt szülne, ha széles körben ismertté válna. Mégis, ha Kasszandra szülei sikerrel jártak volna, akkor most egészen más lenne a szerepe az Olümposzon. A Tizenhármak egyikének lányaként tisztelnék, nem pedig egy kegyvesztett família lányaként kezelnék.

Akkor még élnének a szülei.

Árészt megvonja a vállát.

– Az Olümposz már csak olyan, amilyen.

Ez egy homályos megfogalmazású, számomra nem teljesen érthető megállapítás. Igaz, hogy ez a város az otthonunk, de csak nagyon kevés itt lakó fogalmazna úgy, hogy ez egy igazságos és méltányos hely. Nem is lehet az, ha egyszer a hatalom mérlege ilyen aránytalanul elbillen az egyik irányba. Nem kizárt persze, hogy egy új városvezetés fellépésével ez a helyzet megváltozik majd...

Ismét Zeusz ajtaja felé fordulok, miután Árészt búcsút int a fejével, és magamra hagy, hogy folytathassam a munkámat. Zeuszra valójában tűzpróba vár, miután váratlanul megszerezte ezt a rangot. Azóta, hogy elsimította a konfliktust a húgával, aki igényt tartott Árészt címére, és száműzték az előző Aphroditét, nem volt zökkenőmentes a hatalomátadás. Lepillantok a kezemben tartott mappára. Az ebben lévő információk legalábbis aggodalomra adnak okot, ha nem egyenesen vészjóslóak.

Az Olümposz nagy pácban lehet.

De még a rendelkezésemre álló összes tudás birtokában sem tudom biztosan megmondani, *mekkora* bajról van szó.

Egészen mostanáig az Olümposz lényegében a maga kis saját hógömbjén belül élte az életét. A nagyvilág már régen lemondott rólunk mint elérhetetlen célpontról. Mindannyian magától értetődően természetesnek vetjük, hogy ez most már mindig is így lesz, és az Olümposzt a világ többi részétől elválasztó határ örökre megmarad. De ez most már nem működik többé.

És hogy miért nem, azt senki sem tudja.

Ez egy másik nap problémája. Van bőven okunk aggodni más miatt ebben a pillanatban is.

Visszalépek Zeusz irodájába, és becsukom magam mögött az ajtót.

– Elnézést kérek a fennakadásért!

Zeusz a szoba közepén álló nagy íróasztal mögött ül. Fehér bőrű, szőke hajú, tökéletesen szabott öltönyt viselő férfi. Kiköpött mása elhunyt apjának. Bár úgy gondolom, nem mondana köszönetet nekem ezért az összevetésért. Ennél több hasonlóság azonban nem fedezhető fel kettejük között. A jelenlegi Zeusz nem rendelkezik azzal a kiszámíthatatlansággal és karizmával, amelyet az elődje egy pillanat alatt be tudott vetni, és emiatt komoly kihívás lett számára a cím megszerzése.

Őszintén szólva, én jobban kedvelem őt. Lehet, hogy néha nem könnyű együttműködni vele, de az biztos, hogy nem kell aggódnom amiatt, hogy bármiféle kellemtelen meglepetést szerez nekem. Ez nagy megkönnyebülés azok után, ahogyan az apjával voltam kénytelen együttműködni.

Bólint, én pedig ismét elfoglalom a helyemet vele szemben az íróasztalnál. Csak ekkor szólal meg ismét.

– Azt akartad mondani az imént...

Félretettem a dossziét. Valójában nincs szükségem rá, bár nagyra értékelem Kasszandra gesztusát, hogy időt

szakított arra, hogy utánam hozza. Ez a nő olyan szeszélyes természetű, mint egy vadmacska, de figyelemre méltóan kedves, amikor megfélemezik arról, hogy egyébként mindenkiire prűszkölni szokott maga körül.

– Annak ellenére, hogy kimerítettem az összes hírforrásomat, továbbra sem tudom, honnan csöppent ide Minósz. Ő és az emberei olyanok, akár a fantomok. Minden tekintetben a semmiből bukkantak fel néhány héttel ezelőtt, hogy részt vegyenek az Árész-viadalon. Még azt sem tudjuk pontosan kideríteni, honnan tudtak erről a lehetőségről.

Zeusz összekulcsolja két kezét az arca előtt.

– Sokat fizettek azért, hogy egyáltalán beléphessenek a városba. Ennyi pénz nem teremődik csak úgy a semmiből.

– Ezzel én is tisztában vagyok, de úgy gondolom, Poszeidónnak alaposabban ki kellett volna faggatnia őket, mielőtt megszervezte az ideköltözésüket.

– Ez az ő előjoga. – Zeusz hátradől. – Ha túl sokat kérdezősködöm, akkor morogni fog rám amiatt, hogy átlépem a hatáskörömet.

Nem téved, én is így gondolom. Poszeidón jellemzően kimarad a politikai csatározásokból, de azért korántsem könnyű eset.

– Ez fontos. Biztosan ő is tisztában van vele.

– Lehetséges. – Zeusz megvonja a vállát. – De ez kevésbé fontos neki, mint a területének és a hatalmi bázisának a védelme. Tudjuk, hogy ő hozta ide Minósz és az embereit. Ennyi elég is. A torna szabályainak értelmében joga volt ehhez. Bárki részt vehet azon a viadalon.

Nemigen értek egyet azzal, hogy ez *elég*, de azért hagyom, hogy tovább lendüljünk a holtpontra. Végző soron csak az számít, hogy Minósz és az emberei továbbra

is itt vannak, annak ellenére, hogy a verseny már befejeződött.

– Nem véletlen, hogy Minósz ideköltözött a városba, és most az Olümposz ellenségeiről beszél, hogy itt is maradjon...

– Tudom. – Zeusz sóhajt. – Már a kezdetektől fogva így tervezte. Ha megszerezné Árész címét az egyik embere, akkor kevesebb lehetőségünk lenne manőverezni, mint most, de még így sem vagyunk abban a helyzetben, hogy figyelmen kívül hagyhassuk őt. Bármit is állít, hogy milyen információ van a birtokában.

Amennyiben valóban *létezik* olyan ellenség, aki képes lehet elfoglalni a városunkat, akkor értesülnünk kell erről, még mielőtt túl késő lenne. Eddig Minósz csak keveset árult el nekünk mindabból, amit állítása szerint tud.

– Az utóbbi heteket azzal töltöttem, hogy próbáltam informálódni ez ügyben, de semmire sem jutottam. Vagy az van, hogy Minósz blöfföl, vagy az, hogy ez az Olümposz ellen tömörülő csoport elég ügyes ahhoz, hogy lényegében láthatatlan maradjon.

– A francba is! – Zeusz a halántékához szorítja ujjait. – Nem kockáztathatjuk meg azt, hogy esetleg mégsem blöfföl. Az, amit már hajlandó volt elárulni nekünk, szerintem elegendő ahhoz, hogy úgy gondoljam, valóban számolnunk kell valamiféle külső fenyegetéssel.

– Egyetértek. – Ha valaki, akkor én tisztában vagyok azzal, hogy a tudás hatalom. Nem áll módunkban kideríteni, mi mindent tudhat rólunk ez a titokzatos ellenség. Bár az Olümposznak többnyire sikerül megőriznie a titkait, mindig is akadnak újabb és újabb száműzöttek, és feltételezem, hogy többségük hajlandó elárulni ezt-azt némi pénzért cserébe. Vagy akár pusztán rosszindulatból is. – A legrosszabb forgatókönyvvel kell kalkulálnunk.

Abból kell kiindulnunk, hogy nagyon is sokat tudnak rólunk.

– Mi azonban semmit sem tudunk róluk. Minósz segítségével nélkül semmit sem.

Minósz tökéletesen tisztában van azzal, hogy milyen helyzetbe hozott minket, és ezt maximálisan ki is használja. Ezért is kerítünk sort ma erre a találkozóra. Minósz felajánlotta, hogy elmondja nekünk mindazt, amit tud erről az állítólagos ellenségről. Cserébe pénzt, lakhatást és olümposzi állampolgárságot akar a családjá valamennyi tagja számára.

Az első kettő elég egyszerűen megoldható. Az utóbbi azonban azért bonyolult, mert az állampolgárság megadása Zeusz szemszögéből nézve olyan, mintha a családot az olümposzi társadalom legfelső rétegébe emelné. Ez megváltoztatja a kényes egyensúlyi helyzetet a város elit rétegén belül, ami azzal a következménnyel járhat, hogy akár lázadással is számolnunk kell.

Ha van valami, amit az olümposziak kollektíven utálnak, akkor az a változás, márpedig az elmúlt évben több mint elég ilyesmiben volt részünk.

– Teljesítenünk kell a kéréseit. – Zeusz káromkodik egyet. – Nagyon ajánlom neki, hogy rászorgáljon a bizalmunkra, mert ezt aligha tudjuk visszacsinálni, legfeljebb csak komolyabb felfordulás árán.

Én is pontosan ettől tartok. Bármilyen lépéseket is teszünk ma, annak mindenképpen messzemenő következményei lesznek.

– Ha esetleg több időt adnál...

– Nem, azt nem tehetem. – Zeusz lassan talpra áll. – Most minden egyes nap számít, és már így is túl sok időt töltöttünk azzal, hogy más megoldást keressünk. Még egy-két hét ide vagy oda, semmin sem változtat.

Lehetetlen nem kihallani nyers kijelentésének élességét. Apollón címét viselve nekem az a feladatom, hogy rácsatlakozzak olyan hírcsatornákra, amelyekhez senki másnak nincs hozzáférése. Lényegében én vagyok az Olümposz hírszerzési főnöke, és most még a remek csapatom és a rendelkezésemre álló összes erőforrás ellenére is kudarcot vallottam eddig. Ezt tetézi az is, hogy képtelen vagyok rájönni, miért nem működik a határzár. Nem tudom megállni, hogy ne bosszankodjak emiatt.

– Kell lennie valamilyen más megoldásnak.

– Ezt alaposan átgondoltuk már. Nincsen más megoldás – feleli Zeusz.

– Nem tagadhatod, hogy kelepcének érzed ezt a helyzetet. Jóformán az övé az egész világ! Miért éppen itt lenne érdemes letelepednie?

Zeusz sóhajtott erre, és hirtelen vagy egy évtizeddel idősebbnek tűnt – és most még inkább hasonlított az apjára, mint egyébként. Néha elgondolkodom azon, milyen lehetett abban a tudatban felnőni, hogy egyszer egy szép napon átveszi majd a szerepét. Zeusz címét a város alapítása óta mindig is a Kasziosz család tagjai viselték. Távoli rokonaim között tudhatom Artemiszt, Apollónt, Héphaisztoszt, sőt, még Athénét is, de a három örökölt címen kívül semmire sincsen garancia. A szüleim nemzedékében senki sem volt, aki tagja lett volna a Tizenhármaknak, ezért különösen örültek annak, amikor tizenhárom évvel ezelőtt én nyertem el Apollón címét.

A Tizenhármak társaságán belül minden pozíciót más- és másképpen kell betölteni. Déméter személyéről például az egész város dönt szavazás útján. Aphrodité saját maga nevezi ki az utódját, amikor lemond a címéről. Engem mint Apollónt, a Tizenhármak neveztek ki szavazás útján.

Attól a naptól fogva igyekszem megfelelni a kinevezésemmel összefüggő elvárásoknak. Ebben a tekintetben, azt hiszem, Zeusz és én hasonlítunk egymásra.

– Léteznie kell valamilyen más módnak is – töprengek tovább hangosan.

– Rossz ez a helyzet, akárhogyan is nézzük. Szükségünk van minden információra, amivel csak Minósz rendelkezik, de ezeket nem tudjuk megszerezni, csak abban az esetben, ha meghajlunk a követeléselei előtt. Eddig még semmit sem tett, ami indokolná, hogy... radikálisabb intézkedéseket hozzunk.

– Valóban, egyelőre így van.

Továbbra is egyeztetni fogok Athénével, hogy folyamatosan tartsuk szemmel Minószot és az embereit. A titkos ügynökök és a különböző információforrásokhoz való hozzáférésemnek köszönhetően a lehető legteljesebb képet kellene kapnunk ezekről az emberekről.

És éppen ez a probléma. Semmit sem tudtunk meg róluk ez idáig. Nulla információ. Egyikük sem tett semmi említésre méltót azóta, hogy véget ért a bajnokság Árész címéért. Megkönnyebbülést kellene éreznem, de csak tovább erősödik bennem a gyanakvás.

– Ez egy kelepce – ismétlem meg.

– Csapdahelyzet, amibe belesétálunk. Nincs más választásunk. Egyedül abban reménykedhetünk, hogy képesek leszünk megbirkózni a következményekkel, amikor ránk zúdulnak.

Ki nem állhatom, ha olyan cselekvésre kényszerítenek, amelyet nem én magam választottam. Az Olümposz nem nevezhető olyan helynek, ahol minden titok titokban maradhat, de tudatosan intézzük úgy, hogy nehéz legyen információhoz jutni a város működését biztosító rítusokról és szertartásokról. Minósz azonban a jelek

szerint jobban ismeri a bennfentes tradícióinkat, mint az megnyugtató lehetne számunkra.

Úgy tűnik, mintha valaki folyamatosan informálná őt.

De még ha Minosz múltját nem is áll módomban feltérképezni, az Olümposzról száműzött emberek sorának alakulását igenis nyomon tudom követni. Amennyire képben vagyok, Minosz egyikükkel sem lépett kapcsolatba ez idáig. Sajnos, ebben azonban nem bízhatok maximálisan. Valójában semmiben sem lehetek biztos.

– Hacsak nem...

– Apollón! – Nem mondhatnám, hogy felcsattant, de a hangja keménysége elég ahhoz, hogy belém fojtja a szót. Farkasszemet nézünk egymással. – Teljesítenünk kell Minosznak azt a kérését, hogy megkapja az olümposzi állampolgárságot. Bármi legyen is az, amire vár, erre mindenképpen szüksége van. Elindítom a hivatalos procedúrát, hogy végre a végére járhassunk ennek az egész történetnek.

Felállok és megigazítom az öltönyömet.

– Rendben van. Addig is folytatom a felderítő munkát.

Berendelem az embereimet, és majd meglátjuk, milyen eredményre jutunk. Az eddigi megbeszéléseink eredménytelennek bizonyultak, de a szakmában a legjobbak dolgoznak nekem. Majd csak kiötlünk valamit. Muszáj lesz.

Most, hogy a csapatom tagjaira gondolok, főleg egy-
valaki foglalkoztat közülük. Bárcsak Kasszandra meg-
várt volna! Tudom, hogy mennyire önálló és talpraesett,
de a felsővárosi raktárnegyed peremén lakik. Az a kör-
nyék pedig nem biztonságos, még akkor sem, ha taxival
közlekedik. Ha legalább hazakísérhetném, egészen az
ajtajáig...

Önkéntelenül elmosolyodom, amikor *arra* gondolok, hogyan reagálna erre. Aligha rajongana az ötletért. Nem véletlen, hogy minden embernek megvannak a maga határai, és ez így is van rendjén. Nem hiszem, hogy megköszönné az érdeklődésemet. Lehet, hogy a végén még kilökne az útra egy mozgó jármű elé. Kasszandra világossá tette, mi a véleménye a Tizenhármakról és azokról az emberekről, akik arra törekszenek, hogy bekerüljenek a Tizenhármak körébe – és ha őszinte akarok lenni, akkor ugyan ki hibáztathatná őt ezért azok után, amit a szüleivel műveltek az olümposziak évekkkel ezelőtt?

Kasszandra csakis azért vállalta el az asszisztensi munkát mellettem, mert majdnem kétszer akkora fizetést tudtam kínálni neki, mint amennyit máshol kaphatott volna. Nem fogok hazudni és azt állítani, hogy nem játszott közre ebben a jószívűségem. Tisztában voltam vele, hogy heteken át mindenhol elutasították, hiába próbálkozott állást találni, egyik helyről a másikra járva, mielőtt végül az én irodám ajtaján is bekopogtatott. Azóta, hogy a szülei elhaláloztak, mindig is támogatta a hűgát. Képtelen lettem volna elviselni, hogy éhezzenek.

A sors iróniája, hogy Kasszandra végső soron felbecsülhetetlenül értékes munkatársammá lépett elő. Rendkívül értelmes teremtmény, aki észrevesz olyan dolgokat is, amelyek az én figyelmemet elkerülik. Az évek során készített jelentései elengedhetetlenül fontosnak bizonyultak számomra. Tulajdonképpen adhatnék neki újabb fizetés-emelést.

– Apollón!

A hangja élességéből ítélve Zeusz már többször is kimondhatta a nevemet ekkorra.

Sajnos, a Kasszandra iránti rajongásomnak van egy mellékhatása: alkalmilag megsüketülök, ha rá gondolok.

Éppen ezért rendszerint nem is engedem meg magamnak, hogy munkaidőben ezt tegyem.

– Igen?

– Maradj továbbra is Minósz nyomában! Ki kell derítenünk, mire készül.

Csak egy életem át megszerzett gyakorlatomnak köszönhetem, hogy képes vagyok pókerarcot vágni, és nem ül ki az arcomra az ellenérzés, amelyet ez a parancs vált ki belőlem. Logikusnak tűnik persze, hogy Zeusz éppen erre utasít, de ez nem jelenti azt, hogy öröömre szolgál, hogy mindig Minósz közelében kell lennem. Az a fickó átkozottul ravasz, és olyasfajta csillogást látok a szemében, ami cseppet sem tetszik nekem.

Olyan típusú ember, aki biztosra veszi, hogy okosabb mindenki másnál, aki csak jelen van.

Feltett szándékom bebizonyítani neki, hogy téved.

KASSZANDRA

KÉT HÉTTEL KÉSŐBB

- KÉSTÉL. MINDEN RENDBEN VAN?

Leülök a húgommal szemben lévő székre, és hátradőlök.

- Bocsánat, dolgoztam egy jelentésen, és közben elvesztettem az időérzékemet.

Apollón az Alsóvárosból érkező jelentéseket bogaasztatta át velem. Ott Hádész uralkodik, aki nem nézi jó szemmel, ha a Tizenhármak többi tagja közül valaki átlépi a hatáskörét, így csak kevés információ érkezett onnan, de mióta feleségül vette Perszephonét, a korábban már valamivel több kommunikációt engedélyezett a két városrész között. Ami több információhoz való hozzáférést jelent számunkra.

Alsóváros nem is tűnik igazán rossz helynek. Ha nem lenne feltett szándékom, hogy eltűnjek az Olümposzról az első adandó alkalommal, akkor megfontolnám, hogy átkeljek-e a Sztüx folyón, és a saját szememmel győződjek meg arról, hogy Alsóvárosban ugyanolyan elfogadott-e az itteni toxikus kultúra, és ott is zajlanak-e olyan kíméletlen hatalmi játszmák, mint Felsővárosban.

A húgom, Alexandra kedvesen mosolyog. Minden szempontból bájos teremtés. Aki csak lát bennünket, ránézésre kitalálja, hogy rokonok vagyunk: vörös a hajunk, olyan fehér a bőrünk, amely ellen a nap mintha személyes vendettát indított volna, és – mint mondani szokták – gömbölydedek az idomaink, miközben törekszünk arra, hogy szögletesnek tűnjünk. Az enyémmel ellentétben a húgom szája természetesen mosolygós, vagyis a szája szegletei nem lefelé görbülnek, hanem felfelé. Apánknak szokása volt azzal viccelődni, hogy míg én csatakiáltást hallatva jöttem erre a világra, Alexandra önfleddt kacajjal érkezett. Most előrehajol, sötét szeme csillog.

– Úgy tűnik, ez gyakran megtörténik, mióta Apollónnak dolgozol. Örülök, hogy tetszik neked az a munka.

– Az, hogy „tetszik”, talán egy kicsit túlzás. – A hangom élesebb, mint szerettem volna. Érzem, ahogy a bőrömön végigkúszik a pír. – Ez érdekes. Apollónnak persze semmi köze hozzá.

– Persze, hogy nincs köze hozzá.

Már nyitom a számat, hogy felcsattanjak, de keményen megdolgoztam azért, hogy megvédjem Alexandrát a legrosszabbtól, ami az Olümposzon várhat rá. Hét évvel fiatalabb nálam, és még kiskorú volt, amikor a szüleim kísérletet tettek arra a szerencsétlen kimenetelű puccsra. Aggódtam amiatt, hogy ugyanazt a gúnyt és gyanakvást fogja megtapasztalni, mint én, miután megtörtént a bejelentés, hogy száműzik a szüleinket... ezért inkább magamat tettem meg célponttá. Ez elég könnyen ment. Eleve hajlamos vagyok ugyanis a konfrontálódásra. Csak minimális erőfeszítesembe került elérni azt, hogy Alexandra helyett inkább rám összpontosítsák a figyelmüket.

Mármint általában.

Gyorsan iszom egy korty vizet.

– De ne rólam beszéljünk! Mi a helyzet az óráiddal az egyetemen?

– Kassz, valójában sohasem beszélünk rólad.

– Mert nincs is miről. Elvégeztem a munkámat és aztán hazamegyek. A legizgalmasabb események a hétköznapijaim során ezek a közös ebédek veled.

És ez jobb is így. Az emberek többnyire arról is meglepedeznek, hogy létezem, ami azt jelenti, hogy nem bámulnak meg és nem súgnak össze a hátam mögött, nem pletykálgodnak a hazugnak állított Kasszandráról, aki fennhangon hirdette, hogy a Tizenhármak gyilkolták meg a szüleit.

Pedig ez a szintiszta igazság.

Nem mintha bárki is hinne nekem.

Alexandra elmosolyodik, mit sem tudva a sötét gondolatokról, amelyek örvénylenek bennem.

– Az óráim csodálatosan telnek. Néhány hét múlva lezárjuk a nyári negyedévet, és elkezdünk készülni az ősze.

Egy kis biztatás is elég ahhoz, hogy egész ebédidő alatt elszórakoztasson a csacsogásával, és elmeséli, mire készül a baráti társasága. Aggódtam érte, amikor ragaszkodott ahhoz, hogy az egyetemre menjen továbbtanulni ahelyett, hogy kihasználta volna az Olümposz által kínált ingyenes főiskolák kínálta előnyöket. Ezzel ugyanis az örökölt címet viselő családok homlokterébe került. Ha van valaki, aki tisztában van vele, milyen az, hát én vagyok az.

Alexandrát azonban más fából faragták. Iszonyú keményen megdolgoztam azért, hogy neki, velem ellentétben, ne kelljen folyamatosan küszködni az életben. A szüleink felfoghatatlanul önzőek voltak, és a saját

ambícióikat és vágyaikat mindig is a gyermekeik biztonsága elé helyezték.

Sohasem fogom elkövetni azt a hibát, amelyet ők.

Ugyanakkor kész csodának tartom, hogy Alexandra képes volt megőrizni kedves alaptermészetét az évek során. Attól tartok, hogy ez nem fog menni neki, miután letette a vizsgáit. Annak ellenére, hogy ez idáig valahogyan sikerült túlélnie a beszélásokat és a zaklatást. Amint azonban elkezd keresni álmai munkahelyét, hatalmas pontonként fogja érni a felismerés, hogy Felsővárosban mindenki, akinek bármekkora hatalma is van, gyűlöli a családunkat, és a legszívesebben szétválasztanának minket.

Meg kell találnom a módját, hogy eltűnjünk innen, még mielőtt ez megtörténik.

A pincérnő kihozza a számlánkat, én pedig a telefonomra pillantok.

– Most már el kell indulnom, különben elkésem.

Apollónt általában nem érdekli, ha hetente egy-egy alkalommal valamivel hosszabb ebédszünetet veszek ki, amelyet Alexandrával töltök, de úgy látom, a Zeusszal való találkozás óta furcsa hangulatban van.

– Ezúttal ki tudom fizetni.

Mosolygok még akkor is, amikor magamhoz veszem a számlát.

– Tartsd meg, és tedd félre a tanulmányaidra!

– Azt úgylis te fizeted.

Előhúzom a hitelkártyámat, és odacsúsztatom a számla mellé.

– Támadt egy vad ötletem. Elmehetnél valahová szórakozni!

Erre összevonja a szemöldökét.

– Már felnőtt vagyok, Kassz. Nem kell folyton anyáskodnod felettem! Te meg én egyenrangúak vagyunk.

– Persze, hogy egyenrangúak vagyunk.

De ez mit sem változtat azon a felelősségen, amit érzek iránta. Tizenkét évvel ezelőtt kerültem a húgom gyámja szerepébe, és még mindig fájdalmasan konstátálom, hogy szüksége van védelemre.

Akár tudatában van ennek, akár nincsen.

Miután a pincér visszatér az asztalunkhoz, aláírom a csekket, és felállok a helyemről.

– Akkor a jövő héten itt, ugyanekkor?

– Stabil helyed van a naptáramban.

Szorosan magához ölel.

– Kényeztesd magad valamivel, Kassz! Ígérd meg, hogy így lesz!

– Rendben.

Ezt komolyan is gondolom, bár azt hiszem, hogy Alexandra nem arra gondol, hogy kora este könyvet fogjak a kezembe, elmerüljek a habfürdőben és egy pohár bor társaságában olvassak. A húgom ugyanis szeret szocializálódni. Én viszont nem.

– Akkor a jövő héten találkozunk!

Elkísérem a buszmegállóig, ahonnan visszautazik majd az egyetemi negyedbe. Meg is várom, amíg a busz megérkezik. Csak akkor pillantok az órámra. Elkáromkodom magam, és sietős léptekkel elindulok vissza az irodába.

Miután visszaértem az íróasztalomhoz, percekbe telik, mire rájövök, hogy valami nincs rendben, és ezt követően még néhány másodpercbe telik megtalálnom, hogy mi is az.

Apollón ajtaja zárva van.

Mereven bámulom. Sohasem szokta bezárni. Soha. Őszintén szólva, sokszor örülnék annak, ha magára zárná, mert megvan az a rossz szokása, hogy dudorászik, de

mint minden más, ami vele kapcsolatos, a bariton hangja is magával ragadó. Ezt fölöttébb zavarónak találom. Néha kétszer-háromszor is át kell néznem a jelentéseket, mert azon kapom magam, hogy arra figyelek, vajon melyik dalt dúdolja.

A zárt ajtó azt jelezné, hogy zavartalan munka folyik odabent. A látványa láttán örülnöm *kellene*.

Összefonom a karjaimat magam előtt és úgy bámulom. Nem tehetem meg, hogy bekopogtatok és magányozásba fogok. Nem csak azért, mert Apollón ebből téves következtetést vonhatna le. Az igazat megvallva semmi közöm hozzá.

Lehet, hogy nincs is odabent az irodájában. Lehetséges, hogy elment már, és bezárta maga után. Ebben több logikát látok, mint abban, hogy azért zárkózott be, hogy senki se zavarja.

Ahhoz képest, hogy ő a hírszerzők feje, ügyetlen módszerekkel próbál titkolózni. Ha romantikus lelkületű lennék, úgy gondolnám, hogy ez azt jelenti, hogy bízik bennem, de valójában csak arról van szó, hogy tőle szokatlan módon szétszórt, amikor épp nem kell koncentrálnia valamire. Amikor összpontosítja a figyelmét, időnként dűnnyög valamit az orra alatt. Már legalábbis olyankor, amikor nem dudorászik.

Az istenekre mondom, hogy totális káoszban vagyok! Miért forognak a gondolataim Apollón körül? Dolgom van.

Az íróasztalom felé fordulok – ez az egyetlen másik bútordarab ebben a kis irodában, amelyet Apollón használ. Persze, maga az egész irodaépület az övé, de valtig állítja, hogy nem tud jól bánni az emberekkel – de hogy, hiszen mindenki rajong érte –, ezért inkább rám bízsa a kommunikációt azokkal, akik nem tartoznak

a Tizenhármak közé. Úgy érzem, ebben a helyzetben valamiféle menedzserré kell előlépnem, de a hivatalos címem „ügyvezető asszisztens” marad.

Sohasem vallanám be hangosan, de valójában szeretem a munkámat. Kihívást jelent számomra, és semmi sem hasonlítható ahhoz az izgalomhoz, amikor két, látszólag össze nem függő információ között összefüggést fedezek fel, és ezzel teljessé válik a mozaikkép.

Az ajtó olyan lendülettel vágódik ki, hogy nekiütközik a falnak és visszavágódik róla. Felpattanok, majd igyekszem rendezni a vonásaimat és hűvösen érdektelen arcot vágni. Talán még időben sikerült is.

A férfi, aki távozik Apollón irodájából, vadállatra emlékeztet. Közel két méter magasnak nézem, és olyan robusztus a testalkata, mint egy tank: széles vállal és mellkassal, zömök törzssel. Közepesen barna a bőre, vöröses haja tüskésre nyírott, a szakálla ápolt, a tekintete kifejezéstelen, a szeme sötét. Amikor észrevesz engem, olyan pillantással mér végig, amit talán nem kellene fenyegetőnek éreznem... mégis így van.

Tudom, hogy ki ez az illető. Láttam őt versenyezni – és elbukni – az Árész-bajnokságon. Helené volt az, aki kiejtette őt a versenyből, a második próbatételen térdserülést okozott neki, mielőtt továbbjuthatott volna, hogy megnyerje a harmadik fordulót és megszerezze Árész címét. A kettejük közötti küzdelem brutális volt, és egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy Helené fog győzni. Úgy tűnt, mintha a fickó meg akarta volna ölni. Ha nem győzött volna, akkor talán sikerül is neki.

Ez az ember Thészeusz.

– Te mit keresel itt?

Nem akartam megszólalni, de a szavak önkéntelenül kicsúsztak a számon, metszően élesen és mégis

törékenyen. Az Olümposz telis-tele van ragadozókkal – ezt mindenki másnál jobban tudom –, de általában úgy viselkednek, mintha ugyanolyan emberek lennének, mint mi, a többiek. Lehet, hogy gazdagabbak, sármosabbak és vonzóbbak nálunk, de mégiscsak földi halandók.

Ezt a fickót azonban nem lehet alábecsülni.

Thészeusz nem válaszol. Szinte már abban a pillanatban levegőnek néz, amint észlelte a jelenlétemet. Elviharik mellettem, kísétál az ajtón. A léptei szabálytalanok és erőszakos fellépést sugallnak.

Nem kezdem törni a fejem ezen. Csak besietek Apollón irodájába, és szinte biztosra veszem, hogy már csak a holttestét találom ott.

Igen ám, de... jól van.

Az íróasztalánál ül, és a távolba réved, úgy ezer kilométernyire innen, és úgy tűnik, teljesen rendben van.

Megtorpanok, de már túlságosan késő. Rám koncentrálok.

– Kasszandra... Fáradj beljebb, és csukd be az ajtót!

Dühös vagyok magamra, amiért aggódtam érte – és ami még ennél is rosszabb, amiért jelét adtam az aggodalmaimnak. Óvatosan becsukom magam mögött az ajtót, és helyet foglalok az íróasztalával szemben lévő széken. Apollón irodája egy gazdag férfi sikkes stílusának megtestesülése a túlméretezett, sötét fából készült íróasztallal, a falakat borító polcsorokkal, ahol olyan könyvek és dísz tárgyak sorakoznak, amelyek többet érnek, mint az én száználmas lakásom hathavi bérleti díja. Egyetlen nagy ablaka van a helyiségnek, amely az iroda alatti utcára néz. Mindössze a harmadik emeleten vagyunk, így sok embert lehet megfigyelni innen; a Dodona-torony környéki háztömbökben a városlakók céltudatosan lépdelnek a járdákon: úgy, hogy lássanak másokat, és őket is lássák mások.

Apollón fáradt sóhajjal dől hátra a székében.

– Ugye, tudod, hogy Minósz és az emberei megkapták az olümposzi állampolgárságot?

Nem fordulhatott volna elő, hogy ne értesüljek róla. A pletykalapok oldalai tele vannak az erről szóló hírekkel, miközben egyébként a város alapítása óta mindig csak ugyanazokról a játékosokról és családokról szoktak tudósítani. Ritkaságszámba megy itt a vérfrissítés, arról már nem is beszélve, hogy most egy új család telepedett le itt, amelynek tagjait meg lehet bámulni és akikre ujjal lehet mutogatni. Utoljára akkor fordult elő hasonló eset, amikor a Dimitriou család költözött ide, mert a matriarchájuk elnyerte Déméter címét. Csakhogy ők eredetileg az Olümposzról származtak, még ha vidéken is éltek.

Minósz és a pereputtya azonban *nem*. Ők vadidegeknek.

– Meghívott egy házibuliba, amelyet ő szervez. – Apollón telt ajkai meg-megrándulnak. – Hogy megünnepeljük ezt.

– Ez kellemes szórakozásnak ígérkezik számodra.

Szarkasztikus éllel csúszik ki a számon a mondat. De mégis mit mondhatnék erre? Ő *Apollón*. A munkaköréhez az is hozzátartozik, hogy nagyhatalmú seggfejek köreiben is kell forgolódnia, és olyan emberek közelébe kerülnie, akiket rühell, csak mert olyan információkkal rendelkeznek, amelyekre szüksége van. Hírek... ez az, amelyekre valójában *Zeusznak* van szüksége.

Apollón maga választotta ezt a címet. Senki sem kényszerítette rá. Nem fogom sajnálni, bármennyire is szánni valónak néz ki most. Bármikor mondhatna nemet, ha akarna. Nem fog, de *megteheti*, ami több, mint amit az emberek többségének módjában áll megtenni

ebben a városban, ha a Tizenhármak megpróbálnak beavatkozni az életükbe.

– Szeretnék szívességet kérni tőled.

– Szó sem lehet róla.

Hosszasan bámul rám.

– Végighallgatnál, mielőtt nemet mondasz?

– Hadd gondolkozzak! – A mennyezetre pillantok, majd ismét ránézek. – Nem. Van az a cselszövő tekintet, mint most is, és én nem akarok ebben részt venni.

– Kasszandra! – Szokatlanul éles a hangja ekkor. Nyilván Thészeusz miatt lehet ennyire feldúlt. – Hallgass végig! Kérlek...

Faképnél hagyhatnám. Visszautasíthatnám a kérését, hogy meghallgassam. Megtehetném... mégsem teszem. Ez a második hiba, amit elkövetek a nap folyamán, amit minden kétséget kizáróan meg fogok bánni.

Nem vár valami sokáig azzal, hogy bebizonyítsa, igazam van.

– Minósznak nyilvánvalóan hátsó szándékai vannak, és ezért költözött ide, csak hogy képtelen vagyok rájönni, mik lehetnek az indítékai.

– Tudom.

Apollón már hetek óta beszélt erről azóta, hogy Minósz és csapata megjelent, és közülük ketten is versenybe szálltak Árész címéért.

– Megállapodott Zeusszal arról, hogy információért cserébe megkapja az állampolgárságot, de eddig minden, amit hajlandó volt elárulni, túlságosan homályos és megfoghatatlan ahhoz, hogy bármi hasznát vegyünk. Biztosra veszem, hogy ezt szándékosan csinálja.

– Valószínűleg így van.

Ha ez Zeusz egyedüli ütőkártyája, akkor minden információt ki akar préselni Minószból, amit csak

lehetséges. Meggondolatlanságnak tűnik, ha valaki magára akarja vonni a Tizenhármak figyelmét, na de mit lehet tudni?

– Ez az egyhetes parti kínálja a legjobb alkalmat arra, hogy megtaláljam a válaszokat a kérdéseinkre. Hét napig fog tartani, ami elvben legalábbis bőven elég idő ahhoz, hogy bizonyítékok után kutassak. Valaki nyilvánvalóan finanszírozta az ideutazását, és ha sikerül kiderítenem, hogy ki volt ez az illető, akkor nem is lesz szükségünk Minószra.

Apollón afféle ezermester, ha információszerzésről van szó. Az ő címe gyakorlatilag egyet jelent a titkok őrzésével, amit úgy valósít meg, hogy közben tárolja is Olümposz történelmének dokumentumait. Ugyanakkor több is, mint a hírszerzők főnöke, aki folyamatosan informálódik a Tizenhármak tagjai és a saját céljaira is. Bár már öt éve dolgozom neki, még most sem tudom egészen pontosan, hogy honnan tájékozódik. De mindig pontosak az értesülései.

Egy hét Minósz házában – ennyi időnek bőven elégnek kell lennie ahhoz, hogy a végére járjunk ennek a rejtélynek.

Grimaszt vágok és ráncolom a homlokom.

– Miért érzem, hogy most következik a *de*?

– De... – ismét sóhajt. – Elég hosszú ideje dolgozol már mellettem ahhoz, hogy tudd, mik az erősségeim. Jobban elboldogulok az adatokkal és az archívumokkal, mint ha az emberek indítékai között kellene eligazodnom.

Ez igaz. Ha Apollónnak van egyáltalán hibája – és én nem szívesen minősíteném ezt annak – akkor az az lehet, hogy túlságosan is őszinte. Nem olyan csavaros az észjárása, pedig erre szükséges lenne ahhoz, hogy felismerje a város életét meghatározó cselszövéseket a látszat

mögött. Nem mintha naiv lenne; tisztában van azzal, hogy itt többen is ármánykodnak – csak nem képes ösz-
tönösen megérezni ezeket.

– Ilyen sokáig túlélte. Biztosra veszem, hogy tovább-
ra sem lesz semmi bajod.

– Kasszandra.

Bűnbánó mosolyra húzza a száját, aminek láttán na-
gyot dobban a szívem.

– Te jobban tudod. Én csak annyira vagyok erős, mint
a csapatom tagjai, és nem vihetek mindenkit magammal
oda. Ha csak egyvalaki lehet ott mellettem, akkor azt
szeretném, hogy te legyél ez az illető. Téged választalak.

Téged választalak.

Gondolni sem akarok arra, hogy mit érzek a szavai
hatására. A legkevésbé sem.

– Hát, rám ne számíts ebben! Kérdezd meg esetleg
Hermészt! Ő nagyon ért az ilyesmihez.

– Hermész csak a maga kisdéd játékait játssza, és ez-
zel te is tisztában vagy. – Megrázza a fejét. – És mi ketten
nem vagyunk egy szinten. Én nem tudok észrevétlenül
ki-be járkálni a helyiségekben, mint ő. Az már varázslat.

Amit Hermész művel, az minden, csak nem varázslat.
Bár ezt talán másképpen gondolhatja az, akivel megtör-
tént már, hogy besétált egy zárt szobába, és rajtakapta
Hermészt, hogy épp átkutatta azt. Az emberek többsége
elég hamar rájön arra, hogy a betörés nála nem más,
mint a szerelem nyelve, és hogy csak azokkal műveli ezt,
akiket kedvel. Ám ha *ezt* hangosan is kimondom, akkor
Apollón várni fogja tőlem a magyarázatot arra, hogy
honnan tudom mindezt Hermésről, márpedig eszem
ágában sincs bárkivel is beszélgetni az exemről, nem-
hogy Apollónnal.

– Te nagyon ügyes vagy abban, amit csinálsz, de *senki* sincsen egy szinten Hermésszel – mondom végül. – Más megoldást kell találnod.

– Ezzel egyetérték. Már meg is *van* a másik megoldás. – Egyenesen rám szegezi a tekintetét. – Gyere velem, kérlek! Játssz el, hogy te vagy a kedvesem! Te észreveszel olyan dolgokat, amelyek az én figyelmemet elkerülik. Szükségem van a te meglátásaidra ahhoz, hogy megtaláljam a válaszokat.

Gyere velem!

Játssz el, hogy te vagy a kedvesem!

Egy partin, amely egy hétig fog tartani.

Lederméd az agyam. Felpattanok a helyemről.

– Nem. Szó sem lehet róla!

Már az is rémes, hogy ilyen sok időt kell eltöltenem a közvetlen közelségében, miközben együtt dolgozunk. Egy ilyen partin részt venni vele... Nyilván az az elvárás, hogy egy szobában lakjunk. És ugyanabban az ágyban aludjunk. És nyilván meg kell majd érintenie engem. Apollón többekkel is randevúzott az évek alatt, mióta megkapta ezt a címet. Egy Hüakinthosz nevű katonával. A modellként dolgozó Koronisszal. Ez elég volt ahhoz, hogy mindenki tudja róla, hogy szereti a nyilvánosság előtt is kényeztetni a partnereit. Ha velem *másként* viselkedne, az kérdéseket vetne fel.

Nem tudom megtenni.

Nem fogom megtenni.

– Neked teljesen elment az eszed, Apollón! El sem hiszem, hogy ezt kéred tőlem. – Most is túlságosan éles hangot ütök meg vele szemben: a szavaim metszőek, mintha pengék lennének, mert a pánik kerülget. – Tudod, hogy mivel járna ez együtt rám nézve, és azt is, hogy mit gondol már most is mindenki rólam. Ezzel

bebizonyíthatnád, hogy igazuk van, és nekem *kellene* viselnem a következményeket.

Az Olümposzon senki sem hinné el rólam, hogy közömbös vagyok a hatalom iránt. Elég csak rám nézniük. A szüleim bűneit látják bennem.

A sors keserű iróniája, hogy ha a szüleim meglegedtek volna a meglévő kiváltságaikkal és hatalmukkal, akkor senki sem nézne ferde szemmel Apollónra, ha velem kezd randevúzni. Örökölt címet viselő család voltunk, ami azt jelentette, hogy partiképes lennék a Tizenhármak bármelyike számára.

Most azonban mindenki azt látná ebben, hogy így próbálom visszaszerezni, amit elveszítettünk. Tizenkét éve árgus szemmel figyelnek engem, mint valami csodabogarat a nagyító alatt, és az, amit Apollón kér tőlem, azt jelenti, hogy oly módon tenném ki magam a nyilvánosságnak, ami felhívás lenne egy keringőre. Kiprovokálnám ezzel a támadásaikat.

Még Hermész is okosabb volt annál, mint hogy erre kérjen.

Azt hittem, Apollón érti, miért kerülök mindent, aminek köze van a reflektorfényhez, elvben legalábbis. Ő volt az, aki felajánlotta nekem ezt az állást, és azonkívül, hogy nagyvonalúan meg is fizeti a munkámat, folyamatosan aggódik a jólétemért. És ehhez képest most arra kér, hogy játsszam el az áldozati bárány szerepét... Ez fáj. Indokolatlanul fáj.

– Nem – ismétlem meg. – Nem vagyok hajlandó erre.

– Rendben van. – Apollón úgy tartja fel a kezét, mint akinek büntudata van. – Sajnálom. Ez tűnt a legokosabb megoldásnak, és bíztam benne, hogy helyt állnál. De megértem, hogy miért nem akarod megtenni. – A hangja olyannyira ellágyul, hogy már attól tartok, megingok

a hatására. – Kasszandra, sajnálom! Figyelembe kellett volna vennem, hogy milyen következményekkel járhat ez rád nézve.

Nem hagyhatom, hogy gyengédséget mutasson irántam. Ha ezt teszi, akkor én is elgyengülök, követve a példáját. És akkor a végén még belemegyek valamibe, ami ellentétes az érdekeimmel. Az is túl nagy erőfeszítésembe kerül, hogy kiegyenesítsem a gerincemet, és ridegséget színleljek, miközben tőle most is csak melegséget kaptam.

– Igen, erre gondolnod kellett volna. Nos, ha ez minden...?

Szinte hangtalanul sóhajt.

– Igen, ez minden.

Jóformán kimenekülök az irodájából. Bárcsak ilyen könnyű lenne szabadulnom a mardosó lelkiismeret-furdalásomtól is!